

LELKES DALOCSKA

Az elveszett nyáj nyomát keresve,
széttépett vagy megőrijtett
bárányokat találva csak,
mégse veszve a részletekbe

farkast faggatni, tudva, hogy
hazudni fog, hát hogyne, persze,
fejcsóválva hagyni ott
(mert két hátsó lábán imbolyog,
de leleplezően lóg a nyelve),

így élni vígan elvileg,
miközben hüppögve sír a lélek,
hogy nincs értelme semminek:
nem vagy te se kutya, sem juhász,
az elveszett nyáj szét is széledt,
te birka voltál, semmi más,
a halál tudja, hol keressen.

Jó, majd vigyázok... ráhagyom,
hagyja abba, de ki se nevessem,
jelezzem is, hogy tudom, mit érez,
lehetetlent se tőle kérjek,
de meg is kapjam a választom.
(Mert bár a világ, amiben éltem
közömbös arcát mutatta éppen -
varázsígére vár nagyon.)